

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 258.524 van 22 januari 2024
in de zaak A. 235.184/VII-41.863**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pauline Delgrange
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 december 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 263.399 van 8 november 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.741 van 9 februari 2022.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 november 2023.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pauline Delgrange, die verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, dient op 24 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

3.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) neemt op 30 maart 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3. Verzoekster tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.4. Met arrest nr. 263.399 van 8 november 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

Zij stelt vast dat het bestreden arrest van de premisse vertrekt dat haar bekering tot het christendom louter opportunistisch is en dat het zich daarbij enkel baseert op het oordeel dat gemaakt werd over het verzoek om internationale bescherming van haar oom en tante. In tegenstelling tot het oordeel dat gemaakt kan worden over bepaalde feiten die verschillende asielzoekers samen hebben meegemaakt, is het geloof volgens verzoekster individueel en kan de beoordeling dat aan de bekering van een bepaald persoon geen geloof kan worden gehecht, niet tot gevolg hebben dat het geloof van een andere persoon evenmin oprecht is. Het gebrek aan oprechtheid van het geloof van haar oom en tante laat volgens verzoekster aldus niet toe te oordelen dat haar eigen bekering en geloof evenmin oprecht is. Verzoekster betoogt dat niet betwist wordt dat zij wel degelijk sinds haar 12 jaar in contact is gekomen met het christelijk geloof, dat zij al die jaren naar de kerk gaat en dat zij heeft uitgelegd waarom zij in het christendom gelooft. De verklaringen die zij aflegt omtrent haar geloof in het christendom mogen, aldus verzoekster, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zomaar aan de kant worden geschoven door een loutere verwijzing naar het oordeel omtrent de ongeloofwaardigheid van de bekering van haar oom en tante. Verzoekster is dan ook van oordeel dat het bestreden arrest op basis van een niet-geïndividualiseerde beoordeling en derhalve in strijd met artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet van de premisse vertrekt dat haar bekering niet oprecht maar louter opportunistisch is en dat het onderzoek naar haar vrees voor vervolging in geval van een terugkeer

naar Iran geen rekening houdt met haar persoonlijke overtuiging. Door dit gebrek aan een correct en geïndividualiseerd onderzoek van haar vrees acht verzoekster ook artikel 48/3 van de vreemdelingenwet geschonden.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat het fout beantwoorden van twee theoretische vragen “waar veel christenen moeilijk op zouden kunnen antwoorden” niet voldoende is om te spreken van een individuele beoordeling van de geloofwaardigheid van haar bekering, mede gelet op haar jonge leeftijd en de recente aard van haar bekering. Verzoekster blijft de mening toegedaan dat haar verklaringen omtrent haar religieuze activiteiten in Iran en omtrent de oprechtheid van haar bekering op geen enkel moment werden onderzocht. Zij stelt dat de commissaris-generaal ook geen rekening heeft gehouden met de neerslag van het gesprek met haar voogd omtrent haar geloof en keuze voor het christendom. Verzoekster besluit dat de onoprechtheid van de bekering van haar oom en tante niet toelaat om te besluiten dat haar eigen bekering niet oprecht zou zijn, temeer nu zij van haar twaalfde tot haar zestiende levensjaar “in België onbetwist in de christelijke leer wordt opgevoed” en zij nog altijd praktiseert.

Beoordeling

6. Anders dan wat verzoekster voorhoudt, blijkt uit het bestreden arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een individuele beoordeling maakt van het opportunistisch karakter van haar bekering tot het christendom en dit niet louter baseert op het oordeel dat gemaakt werd over het verzoek om internationale bescherming van haar oom en tante.

Het bestreden arrest is enerzijds gebaseerd op de weigeringsbeslissingen van haar oom en tante en anderzijds op de eigen verklaringen van verzoekster en op de door haar neergelegde stukken, waarbij rekening werd gehouden met de situatie in het land van herkomst van verzoekster.

Dit blijkt onder meer uit de volgende passage van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Het voorgaande vindt daarenboven duidelijk bevestiging in het feit dat verzoekster, ondanks dat zij in België reeds sedert geruime tijd deelnam aan religieuze activiteiten, ten tijde van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS een apert gebrek aan kennis tentoonspreidde omtrent de basis van de christelijke geloofsleer. Uit haar terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt in dit kader dat zij, hoewel zij beweerde dat zij bovendien vaak in de bijbel las, het verschil niet eens bleek te kennen tussen het oude en het nieuwe testament. Verder blijkt dat zij de verrijzenis van Jezus Christus foutief situeerde ten aanzien van diens overlijden. Tevens kon zij over deze gebeurtenis, waarin nochtans de kern van het christelijke geloof vervat zit, niet meer vertellen. Ook kon verzoekster geen andere kerkelijke 'feestdagen noemen 'behalve "kerstmis, de verrijzenis - en (..) Pinksteren" (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.12). Waar verzoekster opwerpt dat zij, net als haar oom en haar tante, deelneemt aan religieuze activiteiten in België en is gedoopt en ter staving hiervan een aantal attesten en bewijsstukken neerlegde en bij het verzoekschrift voegt, kan mede gelet op het voorgaande worden opgemerkt dat deze activiteiten, attesten en stukken, omwille van dezelfde redenen als deze die reeds werden aangehaald in het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, geenszins kunnen volstaan om in haren hoofde te besluiten tot een oprechte bekering, vanuit een diepgewortelde geloofsovertuiging, tot het christendom. Vooreerst kan andermaal worden opgemerkt dat de betreffende attesten een gesolliciteerd karakter vertonen en duidelijk werden opgesteld op vraag en ten behoeve van verzoekster en haar oom en tante en met het oogmerk om deze aan te wenden in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Tevens kan worden herhaald dat deze werden opgesteld door vertegenwoordigers van de kerk van verzoekster en haar oom en haar tante, die kennelijk tot doel hebben hen te ondersteunen in hun betrachtingen, in wiens belang het is om de aanhangers van hun kerk bij te staan en die de taak hebben hun medegelovigen bij te staan. Dergelijke attesten en stukken kunnen verder weliswaar een bewijs vormen voor de deelname van verzoekster en haar oom en haar tante aan religieuze activiteiten in België en voor het gegeven dat zij formeel zijn gedoopt, doch zij laten niet toe enige uitspraak te doen omtrent de werkelijke beweegredenen achter hun deelname aan deze activiteiten en het oprechte karakter van hun engagement. Als dusdanig sluiten zij geenszins uit en doen zij geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat de deelname van verzoekster aan deze activiteiten ingegeven is vanuit louter opportunistische overwegingen. Uit het voormelde arrest blijkt voorts genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van (al dan niet bekeerde) personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran. Zij schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet over het algemeen weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran, die aldaar geen christelijke activiteiten voeren, die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van

de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben, die reeds gekend staan en die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekster, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in haren hoofde in het geheel niet aantoonde of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden 'gehecht aan de bewering dat zij oprecht zou zijn bekeerd tot het christendom, zij reikt niet een concreet, objectief en geloofwaardig gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van haar activiteiten in België en zij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor in concreto in de negatieve aandacht van haar autoriteiten en/of haar omgeving zou staan. Aldus wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld: "Er kan tot slot nog herhaald worden dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden - jij hebt dit echter, zoals hierboven aangetoond, niet aannemelijk gemaakt voor jouw vertrek uit Iran vervolgd te zijn geweest -, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen." Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat zij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door haar omgeving en/of haar autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd."

Uit het bestreden arrest blijkt derhalve dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich geenszins louter baseert op de ongeloofwaardig bevonden bekering van haar oom en tante, maar wel degelijk een individueel onderzoek heeft gevoerd naar verzoeksters concrete situatie om na te gaan of zij bij een terugkeer naar Iran een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen omwille van haar beweerde bekering tot het christendom en religieuze activiteiten in Europa.

In de mate dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord nog opwerpt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de tekst "laatste woord" die haar voogd opmaakte na "de discussie [tussen haar en haar voogd] (...) over haar geloof en haar keuze voor het christendom", betreft dit

kritiek die pas voor het eerst in haar memorie van wederantwoord wordt opgeworpen. Verzoekster kon deze kritiek reeds in haar inleidend verzoekschrift aanvoeren, zodat er geen rekening mee kan worden gehouden.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen grondig en nauwgezet heeft onderzocht of verzoeksters bekering oprecht is en is ingegeven vanuit een dieperliggende overtuiging, doch oordeelt dat ze een opportunistisch karakter heeft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hierbij rekening gehouden met verzoeksters voorgeschiedenis in Iran zelf evenals met de verklaringen en de stukken betreffende verzoeksters activiteiten in België.

Verzoekster toont geen schending aan van de artikelen 48/3 en 48/6 van de vreemdelingenwet.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 149 van de Grondwet.

Zij betoogt in een eerste middelonderdeel dat niet wordt betwist dat zij strafrechtelijke vervolging en bestraffing riskeert als zij weigert een hoofddoek te dragen en dat zij bovendien behoort tot de sociale groep van jonge vrouwen die weigeren een hoofddoek te dragen. Verzoekster meent dat het bestreden arrest er verkeerdelijk van uitgaat dat vervolging enkel het gevolg is van het zich niet conformeren aan de regels, terwijl zij zich *in casu* niet zal willen conformeren aan de regels gezien haar religieuze en politieke overtuiging. Verzoekster meent dat het bestreden arrest in strijd met artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de concepten ‘gronden van vervolging’ en ‘dadens van vervolging’ verwacht. Daarenboven wordt, los van de vraag naar de oprechtheid van haar bekering, geen grondig onderzoek gedaan naar haar afkeer van de religieuze

verplichtingen binnen de islam. Volgens verzoekster motiveert het bestreden arrest niet waarom het voor een vrouwelijke tiener die niet in de islam gelooft, niet bijzonder moeilijk zou zijn om zich naar de islamitische regels van Iran te moeten gedragen.

In een tweede middelonderdeel stelt verzoekster dat de commissaris-generaal niet betwistte dat zij naar de huiskerk in Iran ging, doch dat het bestreden arrest dit zonder enige motivering wel lijkt te betwisten. Door aldus niet te motiveren waarom het de religieuze activiteiten niet enkel opportunistisch maar ook ongeloofwaardig acht, schendt het bestreden arrest volgens verzoekster artikel 149 van de Grondwet.

8. Verzoekster preciseert in haar memorie van wederantwoord met betrekking tot het eerste middelonderdeel dat de commissaris-generaal de bekering tot het christendom verwacht met de verwerping van de islam. Zij stelt vast dat de afkeer van haar tante van de islam niet werd betwist, maar dat dit niet voldoet om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Deze redenering geldt volgens verzoekster in haar geval. In zoverre dat de verwerende partij stelt dat verzoekster haar verwesterd profiel niet voldoende aantoon, betreft het volgens verzoekster een nieuw element dat niet voor het eerst in administratieve cassatie kan worden aangevoerd. Zij benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich vergist tussen de oorzaak en de daad van vervolging en diende te onderzoeken wat het risico voor haar is in geval van een terugkeer naar Iran en zij zich niet conformeert aan de religieuze verplichtingen. Met betrekking tot het tweede middelonderdeel stelt verzoekster dat de redenering als zou de commissaris-generaal haar religieuze activiteiten in Iran impliciet betwisten niet kan gevolgd worden, nu het de plicht van de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is om een verzoek om internationale bescherming individueel en omstandig te beoordelen en de beslissingen grondig te motiveren. Verzoekster is van oordeel dat deze verplichtingen te dezen niet zijn nagekomen.

Beoordeling

9. De bij artikel 149 van de Grondwet opgelegde verplichting aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren, heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet – al waren ze verkeerd of onwettig – die hem ertoe brengen zijn beslissing te nemen. Bij de beoordeling of artikel 149 van de Grondwet werd nageleefd, is bijgevolg niet de vraag aan de orde of in de beslissing een verkeerde beoordeling van de feitelijke gegevens is uitgedrukt. Het gaat er dan ook niet om of de motivering omstandig of juist is. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van artikel 149 van de Grondwet. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

10. De bestreden passage van het arrest luidt als volgt:

“Dient in dit kader bovendien te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat verzoekster zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur op zich geen ‘vervolgung’ in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet uitmaakt. Bepaalde aanpassingen van harentwege, om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, zoals het voldoen aan de vestimentaire beperkingen in het publieke domein, vormen op zich geen inbreuk op haar fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.”

11. In het eerste middelonderdeel voert verzoekster aan dat de motivering van het bestreden arrest gronden van vervolging verwacht met daden van

vervolging, in strijd met artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, samen gelezen met artikel 1A van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag). Met andere woorden wordt niet zozeer aangevoerd dat er geen motivering is, maar dat de motivering een schending uitmaakt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/2, § 2, definieert daden van vervolging in de zin van artikel 1A van het vluchtelingenverdrag. Artikel 48/2, § 4, verduidelijkt met welke elementen rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de gronden van vervolging. Artikel 48/3, § 3, van de vreemdelingenwet stelt dat er een verband moet zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.

Verzoekster verduidelijkt in dit eerste onderdeel van het tweede middel niet hoe de motivering van het bestreden arrest gronden van vervolging verwart met daden van vervolging en waarom die motivering te dezen in strijd zou zijn met artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Het middelonderdeel is in die mate onnauwkeurig en onduidelijk.

In de mate dat de kritiek erop zou neerkomen dat de motivering geen rekening houdt met de verwerping van de islam (en enkel de bekering tot het christendom beoordeelt) dient vastgesteld te worden dat deze vaststelling onjuist is. Uit de motivering van het arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwisting ook verzoeksters stelling tot de sociale groep van vrouwen te behoren die weigeren een hoofddoek te dragen in zijn beoordeling heeft betrokken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt evenwel op grond van het geheel van de relevante informatie in het administratief dossier dat een naar Iran terugkerende afgewezen verzoeker om internationale bescherming geen gevaar loopt om die reden te worden geviseerd door de autoriteiten aldaar.

Het eerste onderdeel van het tweede middel mist feitelijke grondslag.

12. In het tweede middelonderdeel stelt verzoekster dat de commissaris-generaal niet betwistte dat zij naar de huiskerk in Iran ging, doch dat het bestreden arrest dit zonder enige motivering wel lijkt te betwisten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou niet motiveren waarom hij tot een andere conclusie komt dan de commissaris-generaal.

De verwijzing in de aanvankelijk bestreden beslissing naar verzoeksters huiskerkgang betreft slechts de weergave van verzoeksters eigen verklaringen, doch hieruit blijkt geenszins dat de commissaris-generaal daarmee ook geloof hecht aan de beweerde huiskerkgang in Iran. Integendeel, de commissaris-generaal verwijst zelfs expliciet naar “de vastgestelde ongeloofwaardigheid van jouw bekering in Iran.”

Het tweede onderdeel van het tweede middel mist feitelijke grondslag.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

13. Verzoekster werpt in een derde middel op dat het bestreden arrest ten onrechte een nieuw stuk uit de debatten weert terwijl artikel 39/76 van de vreemdelingenwet niet voorziet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een aanvullende nota kan weren omdat het enkel verwijst naar een nieuw stuk. Volgens verzoekster voorziet artikel 39/76 van de vreemdelingenwet enkel dat elementen in een aanvullende nota die geen nieuwe elementen zijn, geweerd kunnen worden. Door de aanvullende nota uit de debatten te weren omdat het een loutere inventaris is, schendt het bestreden arrest volgens verzoekster artikel 39/76 van de vreemdelingenwet.

14. Verzoekster stelt in haar memorie van wederantwoord dat het feit dat “het concept nieuwe elementen hetzelfde concept zou zijn in artikel 39/76 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet (niet) impliceert (...) dat de andere criteria

van artikel 57/6/2 eveneens van toepassing zouden zijn op de aanvullende nota”. Bovendien bevat het bestreden arrest volgens verzoekster geen motivering als zou zij niet aangegeven hebben waarom het nieuwe element niet eerder had kunnen worden neergelegd. Zij stelt vast dat het bestreden arrest geen enkele opmerking maakt over de elementen die gevoegd zijn in de aanvullende nota, doch zich ertoe beperkt te stellen dat een loutere inventaris geen aanvullende nota kan zijn. Verzoekster acht artikel 39/76 van de vreemdelingenwet geschonden doordat het bestreden arrest enkel motiveert over de vorm van de nota en niet over de via de aanvullende nota gevoegde elementen.

Beoordeling

15. Het bestreden arrest weert de aanvullende nota die ter zitting werd neergelegd op grond van de volgende motivering:

“Aldus dient te worden vastgesteld dat het door verzoekster neergelegde stuk, dat slechts een overzicht biedt van de neergelegde stukken, een loutere inventaris is, zonder enige verdere duiding te bieden, niet kan worden gezien als ‘aanvullende nota’ in de zin van voormelde bepaling. Derhalve wordt het stuk dat verzoekster neerlegt ter terechtzitting gelet op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uit de debatten geweerd.”

16. Artikel 39/76, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 36/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

17. Artikel 39/76 van de vreemdelingenwet legt weliswaar geen expliciete vormvereisten op, doch uit de voorbereidende werken bij dit artikel

blijkt dat de betrokkene “niet alleen alle nieuwe elementen ter staving van zijn nieuwe aanvraag [dient] aan te brengen, maar ook [dient] aan te geven waarom hij niet in de mogelijkheid was om die elementen eerder aan te brengen.”

De voorbereidende werken bij artikel 39/76 van de vreemdelingenwet bevestigen immers dat “het in deze bepaling gehanteerde begrip “nieuwe gegevens” [...] qua interpretatie, inhoud en appreciatie volkomen identiek [is] aan het begrip ingevoegd in het nieuwe artikel 57/6/2” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer 2012-13, nr. 2555/1, 16-17).

18. Verzoekster licht in het middel niet toe welke bij haar aanvullende nota gevoegde “nieuwe elementen” als onontvankelijk zouden zijn beschouwd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weert een loutere inventaris, “dat slechts een overzicht biedt van neergelegde stukken”. Hiermee geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze aan dat een loutere inventaris geen nieuw element is in de zin van artikel 39/76 vreemdelingenwet.

Bovendien stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat er sprake is van een “loutere inventaris [...], zonder enige verdere duiding” zodat verzoekster evenmin heeft aangegeven waarom zij niet in de mogelijkheid was om nieuwe elementen - voor zover daarvan sprake zou zijn in de inventaris - eerder aan te brengen.

Het derde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op tweeëntwintig januari tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams